

Sygn. akt

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowal

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z C

przeciwko Sądowi Rejonowemu w R

o różnicę wynagrodzenia

postanawia:

1. na podstawie art. 193 Konstytucji przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne:

czy art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. – Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz. U. z 2010r., nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., nr 29, poz. 150) w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r., nr 238, poz. 1578 ze zm.), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273) w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2011 r., nr 291, poz. 1707 ze zm.) są zgodne z art. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji w takim zakresie w jakim dokonano tą regulacją naruszenia zasady ochrony własności, praw nabytych i zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez nie prawa, wskutek pozbawienia pracowników prawa do wypłaty zwaloryzowanego

wynagrodzenia za pracę w latach 2010, 2011, 2012, według norm określonych w art. 4 ust. 2, art. 6 ust.2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r., nr 79, poz. 431 z późn. zm.) w zw. z art. 14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratur (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.).

2. na podstawie § 106 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2007 r., nr 38, poz. 249 ze zm.) zawiesić postępowanie.

Uzasadnienie

1. Stan faktyczny sprawy.

1.1 Przebieg postępowania. Twierdzenia stron.

Pozwem z dnia stycznia 2013 r. powódka Z C dochodzi od pozwanego Sądu Rejonowego w R kwoty zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty zł od dnia 29 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty zł od dnia 28 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty zł od dnia 29 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powódka wniosła o wystąpienie przez Sąd do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym dotyczącym zgodności art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. – Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz. U. z 2010r., nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., nr 29, poz. 150) w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r., nr 238, poz. 1578 ze zm.), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273) w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2011 r., nr 291, poz. 1707 ze zm.) z Konstytucją.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż aktem normatywnym który zawiera szczegółowe regulacje w kwestii zasad zatrudniania urzędników i innych pracowników

sądowych jest ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.). Powołała przy tym art. 14 a, zgodnie z którym podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Ponadto legislator przewidział w art. 18 tej ustawy odesłanie w kwestiach nienormowanych, a dotyczących urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury do przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 r., nr 86, poz. 953 z późn. zm.), zaś w tym ostatni akcie w art. 21 ust. 4 ustawodawca stwierdził, iż zasady corocznego podwyższania przeciętnego wynagrodzenia urzędników państwowych określają przepisy ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Powódka podniosła, iż normy te nie mają charakteru dyspozytywnego ale kształtują obowiązek waloryzacji wynagrodzeń. Z kolei wyjaśniając podstawę prawną swego żądania powołała się na *lex specialis* zawarty w ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r., nr 79, poz. 431 z późn. zm.) gdzie w art. 4 ust. 2 prawodawca wyjaśnił, iż wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń, zaś w art. 9 ust. 1 pkt 3 odsyła do ustaw budżetowych, gdzie corocznie ustalane są wspomniane średnioroczne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, które bezwzględnie powinny korespondować zarówno z prognozowanym średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych na konkretny rok, jak i z poziomem inflacji z roku poprzedniego. Podała, że sprecyzowanie roszczenia nastąpiło na tle unormowań kolejnych, obowiązujących w 2010 r., 2011 r., 2012 r. regulacji budżetowych, przy czym regulacja z 2010 r. ustanowiła waloryzację na poziomie 101 %, a w 2011 i 2012 wynagrodzenia w ogóle nie zostały zwaloryzowane, a zatem przepisy te nie korespondują z *ratio legis* art. 14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.), a także z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.), a po drugie są sprzeczne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako kolidujące z zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą demokratycznego państwa prawnego, w tym ochrony praw słuszenie nabytych. Podkreśliła, iż stanowisko to znajduje uzasadnienie w fakcie, że we wskazanym okresie wskaźniki wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych – potocznie określane inflacją,

osiągnęły znaczne wartości przez co siła nabywcza pieniądza uległa obniżeniu, co w połączeniu z brakiem podwyżek wynagrodzenia doprowadziło do rzeczywistego obniżenia wartości świadczenia wypłacanego przez pracodawcę w stosunku do roku ubiegłego. Podkreśliła, iż wynagrodzenie powinno zostać zwaloryzowane na poziomie wskaźnika inflacji za rok poprzedni wskutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza jaki faktycznie miał miejsce.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Sąd Rejonowy w R. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł, iż sąd nie jest związany wnioskiem pozwu o przedłożenie pytania prawnego, a jest to możliwe o ile istnieją uzasadnione wątpliwości po stronie sądu. Powołując się na orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 17 listopada 2003 r. sygn. K 32/02, OTK-A 2003/9/93 oraz z dnia 12 grudnia 2012 r. sygn. K 1/12, decyzję Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 6 grudnia 2011 r. 44232/11, Lex 1101154 podniósł, iż ograniczenia w sferze wynagrodzeń pracowników sektora publicznego nie są niezgodne z Europejską Konwencją gdy uzasadnia je interes publiczny, jakim może być konieczność zachowania równowagi pomiędzy wydatkami i wpływami budżetowymi w państwie i ochrony budżetu. Dalej podniósł, iż dalszą przesłanką przesądzającą o niecelowości przedkładania pytania prawnego jest przewidziana w art. 39 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997 r., nr 102, poz. 643 z późn. zm.) instytucja umorzenia postępowania przed TK albowiem kwestionowane przez powódkę przepisy nie obowiązują już w systemie prawa, a powódka, fachowo reprezentowana, nie wyjaśnia dostatecznie na czym w tej sprawie miałyby polegać ochrona konstytucyjnych praw i wolności wynikająca z konstytucji, nie uzasadnia niezbędności orzeczenia w świetle przepisów, które utraciły moc, ani nie przedstawia żadnej argumentacji na powyższe okoliczności poza ogólnikowym twierdzeniem, że dane przepisy w jej ocenie pozostają niekonstytucyjne. Na koniec zarzucił, błędne powołanie podstawy prawnej pozwu, a mianowicie ustawa o pracownikach sądów i prokuratury stanowi w art. 14 a, że podwyższenie wynagrodzenia urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Art. 14 a odsyła w tej mierze bezpośrednio do ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r., nr 79, poz. 431 z późn. zm.). Nie może mieć zatem zastosowania ustawa z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 269 j. t.),

w tym art. 21 ust. 4 tejże ustawy albowiem z uwagi na treść ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej z dnia 23 grudnia 1999 r. zasady wynagradzania zostały kompleksowo unormowane. W takiej zaś sytuacji brak jest materii nieuregulowanej, którą należałoby normować na podstawie odesłania z art. 18 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury.

1.2. Ustalenia faktyczne

Powódka Z C jest zatrudniona w pozwanym Sądzie Rejonowym w R od dnia maja 2001 r. gdzie zajmuje stanowisko

Wynagrodzenie powódki jest ustalane w oparciu o art. 14 a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r., nr 109, poz. 639 j. t.) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. z 2010 r., Nr 49, poz. 229). Składa się ono z wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatku za wysługę lat.

W 2010r. powódka otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze w wysokości zł brutto miesięcznie i dodatek za wysługę lat w wysokości % wynagrodzenia zasadniczego tj. w kwocie zł. W roku 2011 płaca zasadnicza powódki wynosiła zł miesięcznie, a w 2012r. zł. W spornym okresie wynagrodzenie powódki nie było waloryzowane, jedynie w 2010 r. wzrosło w stosunku do 2009r. o 1 % .

2. Zagadnienie Konstytucyjne

Ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.) określa prawa i obowiązki urzędników i innych pracowników zatrudnionych m.in. w sądach powszechnych. W art. 14 ustawy czytamy, iż Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia określa szczegółowe zasady wynagradzania, tabele wynagrodzenia zasadniczego i wysokość dodatków przysługujących z tytułu zajmowanego stanowiska oraz pełnionej funkcji dla urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury. W oparciu o powyższą delegację zostało wydane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. z 2010 r., Nr 49, poz. 229). Poza tą regulacją

znajduje się natomiast kwestia podwyższania wynagrodzeń tej grupy zawodowej, zgodnie bowiem z art. 14a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.) podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Zasady te reguluje ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.). Istotnie, przewiduje ona w art. 4 ust 2, iż wynagrodzenia osób nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń (do których należy powódka), waloryzowane są średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń. Zastanowienia wymaga, czy waloryzacja jest corocznym obowiązkiem podwyższenia wynagrodzeń, czy też kwestia ta została pozostawiona uznaniu stosownych organów państwa i ustawodawcy. Z treści art. 2 ust. pkt 4 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej wynika definicja średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń, zgodnie z którą jest to wzrost wynagrodzeń na dany rok budżetowy w stosunku do roku poprzedniego. Definicja sugeruje więc, że chodzi tu o coroczne określenie wzrostu wynagrodzeń dla przedmiotowej grupy wynagrodzeń. Do takiej konkluzji skłania również treść art. 6 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym podstawą do określenia wynagrodzeń w roku budżetowym dla pracowników stanowią wynagrodzenia z roku poprzedniego, zwaloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalonym w ustawie budżetowej. Z przepisów tych wynika, więc rytmiczność ich stosowania w każdym kolejnym roku kalendarzowym czyli obowiązek waloryzowania corocznie wynagrodzeń pracowników. Rodzi to wątpliwości co do możliwości braku dokonania takiej waloryzacji w samej ustawie budżetowej. To właśnie przepisy kolejnych ustaw budżetowych wskazane w *petitum* pytania prawnego pozbawiają pracowników prawa do wypłaty zwaloryzowanego wynagrodzenia poprzez ustalenie wskaźników na dotychczasowym poziomie wynagrodzenia pracowników. Zapisy art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. – Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz. U. z 2010r., nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., nr 29, poz. 150) w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r., nr 238, poz. 1578 ze zm.), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273) w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011

r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2011 r., nr 291, poz. 1707 ze zm.) ustalają wskaźniki wzrostu wynagrodzeń odpowiednio na poziomie 101,00 %, 100,00%, 100,00%, co w praktyce oznacza brak wzrostu wynagrodzeń. Oznacza to, iż wynagrodzenie powódki przez trzy lata (2010 - 2012) nie wzrosło w jakichkolwiek rozmiarach.

Przedmiotowe regulacje ustaw budżetowych mogą nosić więc znamiona arbitralnego naruszenia prawa do ochrony własności i innych praw majątkowych oraz pozostawać w sprzeczności z zasadą zaufania obywateli do państwa – art. 64 ust 1 i 2 oraz art. 2 Konstytucji. Zbadania wymaga, w szczególności czy nie nastąpiło naruszenie zasady ochrony praw nabytych i zaufania do państwa prawa i stanowionego przez nie prawa oraz niedziałania prawa wstecz.

Jak wielokrotnie podkreślał Trybunał Konstytucyjny (m.in. wyrok z dnia 7 lutego 2006 r. SK 45/04) *„Z ogólnej zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika szereg zasad szczegółowych, do których należy m.in. zasada niedziałania prawa wstecz oraz zasada ochrony praw nabytych. Ta ostatnia zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych - zarówno publicznych, jak i prywatnych, a także maksymalnie ukształtowanych ekspektatyw tych praw, a więc sytuacji prawnych, w których zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo.”*

Niewątpliwie ekspektatywa prawa do wynagrodzenia dla strony powodowej w podwyższonej wysokości była już maksymalnie ukształtowana, bowiem spełnione były wszystkie przesłanki do nabycia tegoż prawa w kolejnych spornych latach budżetowych, w którym to okresie już nie można byłoby mówić o ekspektatywie, a o prawie nabytym. Pamiętać należy, iż sporne rozwiązania ustaw budżetowych na poszczególne lata powstają niejako w trybie wykonania ustaw regulujących prawa pracowników. To właśnie z ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U z 2011 r., nr 109, poz. 639 j.t.) wynika prawo do podwyższania wynagrodzeń na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.). Jak wyżej wskazano z treści tej ostatniej należy wywieść prawo do stałego, periodycznego wzrostu wynagrodzeń zwaloryzowanych średniorocznym wskaźnikiem

wzrostu wynagrodzeń. W momencie więc rozpoczęcia kolejnego roku pracy pracownika sądowego, ma on prawo do uzyskania wynagrodzenia ustalonego zgodnie z powyższymi zasadami. Należy pamiętać, iż chodzi tu o odpowiedni wzrost wynagrodzenia, a nie utrzymanie go w dotychczasowej wysokości. Jasno wynika to bowiem z art. 2 pkt 4 z ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431 z późn. zm.), według którego średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń to wzrost wynagrodzenia na dany rok budżetowy w stosunku do roku poprzedniego.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się, że zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa określana jest w orzecznictwie Trybunału także jako zasada lojalności państwa wobec adresata norm prawnych. Wyraża się ona w stanowieniu i stosowaniu prawa w taki sposób, by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela, który powinien móc układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na prawne skutki niedające się przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i że jego działania są zgodne z obowiązującym prawem oraz także w przyszłości będą uznawane przez porządek prawny. Przyjmowane przez ustawodawcę kolejne regulacje zawarte w przedmiotowych ustawach budżetowych, niwelujące słuszne oczekiwania pracowników sądów do otrzymania stosownego wzrostu ich wynagrodzeń w kolejnym roku, pozostają w sprzeczności z tak pojętą zasadą zaufania obywatela do państwa (zob. wyrok TK z dnia 15 lutego 2005 r., K 48/2004, OTK ZU 2005/2A poz. 15).

Należy wskazać, że istnieje uzasadniona obawa, że przedmiotowa praktyka, braku waloryzacji wynagrodzeń nie ma charakteru incydentalnego, a staje się normą, naruszającą prawa pracownika. Wątpliwości te uzasadnia niesporny stan faktyczny w niniejszej sprawie, z którego wynika, iż w grupie zawodowej powódki wynagrodzenia nie podlegają waloryzacji od paru lat i nie jest to jednorazowa sytuacja, wyjątkowa, związana ze stanem finansów państwa w danym roku budżetowym, lecz stała praktyka pozwalająca na pewne oszczędności niestety kosztem określonej grupy pracowników sfery budżetowej.

W tym zakresie częściowo należy zacytować stanowisko wyrażone w uzasadnieniu prawnym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.12.2012r. sygn. K 1/12, w którym Trybunał Konstytucyjny rozstrzygając kwestię dotyczącą niepodwyższania wynagrodzeń sędziów, uznaje za dopuszczalną taką sytuację jedynie jednorazowo i incydentalnie (OTK-A 2012/11/134).

Konkludując, kwestionowane regulacje ustaw budżetowych są sprzeczne z konstytucyjną zasadą ochrony praw nabytych i zasadą zaufania obywatela do państwa prawa i stanowionego przez nie prawa.

Kolejną kwestią wymagającą rozważenia jest dopuszczalność pytania prawnego w niniejszej sprawie. Zgodnie z art. 193 Konstytucji, każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na to pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Pytanie prawne powinno zatem spełniać następujące przesłanki:

1. podmiotową - z pytaniem prawnym może zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego sąd,
2. przedmiotową - przedmiotem pytania prawnego może być wyłącznie ocena zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą,
3. funkcjonalną - musi zachodzić związek pomiędzy rozstrzygnięciem Trybunału Konstytucyjnego a rozstrzygnięciem konkretnej sprawy zawisłej przed sądem wnoszącym pytanie prawne.

Przesłanki te zostały szczegółowo określone w postanowieniach Trybunału Konstytucyjnego (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27.03.2009 r., P 10/09, OTK ZU z 2009 r. nr 3/A poz. 40, pkt 1.4.).

Przesłanka funkcjonalna pytania prawnego obejmuje m.in. konieczność wykazania, że zastrzeżenia zgłoszone wobec kwestionowanego przepisu są obiektywnie uzasadnione oraz na tyle istotne, że zachodzi potrzeba ich wyjaśnienia w ramach procedury pytań prawnych do Trybunału Konstytucyjnego.

W ocenie sądu rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależy od odpowiedzi na pytanie zadane Trybunałowi Konstytucyjnemu.

Sąd pytający powziął bowiem wątpliwości odnośnie konstytucyjności regulacji zawartych w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. – Ustawa budżetowa na rok 2010 (Dz. U. z 2010r., nr 19, poz. 102), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. – Ustawa budżetowa na rok 2011 (Dz. U. z 2011r., nr 29, poz. 150) w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r., nr 238, poz. 1578 ze zm.), art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 marca 2012 r. – Ustawa budżetowa na rok 2012 (Dz. U. z 2012 r., poz. 273) w związku z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 grudnia 2011 r. o zmianie

niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2011 r., nr 291, poz. 1707 ze zm.).

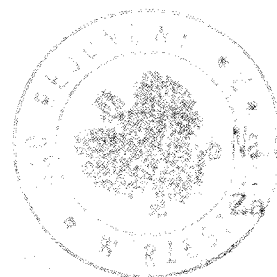
Ponadto sąd pytający nie dostrzega możliwości takiej wykładni kwestionowanych przepisów, która pozwalałaby na wyinterpretowanie z nich normy zgodnej z Konstytucją. W rozpatrywanej sprawie zarówno treść przepisów jak i wyinterpretowanych z nich norm (wypowiedzi prawodawcy jednoznacznie polecającej/zakazującej określonego postępowania) jest jednoznaczna. Rzecz w tym, że normy te jawią się jako sprzeczne z wyżej opisanymi zasadami konstytucyjnymi i przepisami prawa do których te normy odsyłają. Prawnie wiążące stwierdzenie sprzeczności między treścią normy interpretowanej z ustawy, a treścią norm konstytucyjnych nie mieści się w kompetencjach sądów powszechnych i należy do wyłącznej właściwości Trybunału Konstytucyjnego.

Kolejna kwestia do rozważenia jest związana z treścią art. 39 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997 r., nr 102, poz. 643 z późn. zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu Trybunał umarza postępowanie na posiedzeniu niejawnym: jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne lub niedopuszczalne (ust. 1 pkt 1), na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej (ust. 1 pkt 2), jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał (ust. 1 pkt 3). Z tym, że przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się, jeżeli wydanie orzeczenia o akcie normatywnym, który utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia, jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

W ocenie Sądu pomimo, że kwestionowane akty normatywne jako ustawy budżetowe utraciły moc obowiązującą z upływem danego roku, to ze względu na ochronę konstytucyjnych praw pytanie prawne jest dopuszczalne, zmierza bowiem do ochrony praw podmiotowych jednostki.

Reasumując spełnione są wszystkie przesłanki dopuszczalności zadania pytania konstytucyjnego.

Do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez Trybunał postępowanie w sprawie Sąd zawiesił, na podstawie § 106 ust. 1 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2007 r., nr 38, poz. 249) - (pkt 2).

Na oryginalie własnego podzi
Za zgodność Sekretarz